

ще намѣря кола отвѣдъ портытъ. Благодаря ти Меркурие! азъ малко работы има да изгубѣж, и каквото имамъ, имамъ го на гърба си.

— Помогнѣте, помогнѣте ми, выкаше нажаленъ нѣкой си и стреснѣтъ гласъ. Паднѣхъ, машалѣта ми угаснѣ, робитѣ ми са разбѣгаха. Азъ съмъ Диомедъ богатыйтъ! Десетъ хыледы статѣра ще земе онзи който ми помогне!

И между това Клодій осъщаше че една рѣка го теглеше за бедрото.

— Иди по-врага! остави ма безумнико! извика мъщенникътъ кост-конграчъ.

— Помогни ми, дай ми рѣкѣтъ си.

— Ето, ставай!

— Ты си Клодій познавамъ та по гласа. На кѣдъ бѣгашъ?

— Къмъ Херкуланъ.

— Слава на Боговетъ! и тѣй наедно ще вървимъ до портытъ. Защо не прибѣгнешъ въ моѣтъ извѣтъ града градна; ты знаешъ тамъ пространнийтъ редъ на подземелѣята ми, дѣто не е възможно да ся промѣкне каквото и да е дѣждъ.

— Имашъ право, каза Клодій, като поразмысли врѣхъ това. Като си набави потребнытъ храни може нѣкой безопасно да поживѣе тамо за много дни, ако бы имало да са продължи тая бора.

— Блаженъ който е изнабрилъ портытъ на градоветъ! извика Диомедъ. Я виждъ! подъ онзи сводъ има фенерь, може да ти послужи.

Атмосферата бѣше са по уталожила за малко и фенерьтъ, който бѣ посочилъ Диомедъ, отражаваше издалечъ свѣтлинѣтъ си тихо. И двамата бѣжанци бързаха и като стигнаха на портытъ минѣха испрѣдъ стража (*септиеллѣ*) а на онзи часъ една свѣтканица свѣтиж и блясна върху лѣскавия му шлемъ, огрѣи прибѣлѣлото му лице, но уплашванѣето не бѣше измѣнило важността на чертытъ му, правъ и безъ да помръдне стоеше на мѣстото си войникътъ. И природно страшныйтъ този часъ не бѣше въ силѣ да промѣни онзи машина на Римското величѣе въ челоуѣческѣ плѣтъ, която да бы искала да употреби умътъ и волята си. Непоклатванъ стоеше войникътъ всрѣдъ възбунтуванѣето на стихитѣ. Не бѣше му позволено да напусне мѣстото си и да побѣгне. (1)

Диомедъ и другарѣтъ му все бързаха и вървѣха, когато една жена са прѣпрѣче на пътя имъ. Тя бѣше Ходана, на която зловѣ-

(1) Наистина на мнозина стражари съслѣтитѣ са са наобрѣли на мѣстата си